

Прича о славној прошлости...

Баш је леп овај свет, погледај ластин лет, сунце сија, поток шушти, а неко пече хлеб, куца трчи, маца преде, и, (сева) киша, (свуда) грми, нема (више)... робија, (вечна) робија...

Иде војска пилићара, у стопу је прати глува раја, носи колац (и)за врата, пиште деца мала...

Боле ноге, већ се дуго хода, ко те пита, ходај даље, буди срећан, јер, спаса ти нема!

Ори се кокодакање, чује се на све стране, пада, пада, празна раја, заболела их глава. Још пар корака и све ће бити к(а)о; неће више бити мириса нежног јоргована...

После два(д)ес(т) година се сетили марша, на зиду у кафани поређана разна обележја, а нека багра(,) у знак сећања(,) на екс испија кригле пива и хвале газду да му је добра (она) шљива.

(Мало) касније, пред свитање, тетурају се слабог вида до меморијалне избледеле плоче, скидају капе и одају почаст заједно са буљуком другог света...

Жене плачу, опевава се пропаст народа и теши се мишљу о бољем сутра јер (вечна) робија можда (ипак) има краја(...)

Милан Матавуљ, 86

Основна школа при Математичкој гимназији

професорка Анђелка Петровић

Напомена аутора: Комбиновањем речи и слова из заграда добија се следећа реченица:
„Мало више, да ти свуда сева, она вечна, ипак вечна.“